

никакъ да загуба тѣзи добра случка; трѣба да са пзясни веднажъ тѣзи работа.

АНГЕЛИКА.

Мола ти са, дозволи ми да ти кажа нещо.

Г. ДАНДЕНЪ.

Хей добре! Какво?

АНГЕЛИКА.

Наистенна, казвамъ ти още веднажъ, че твоите думи са прави; и че въ времето когато спишъ азъ излизамъ и че отивамъ при едного когото знаешъ. Но най послѣ тези са работите, които треба да ги простишъ на възрастъта ми, на распадението на едно младо момиченце което още не е нищо видѣло, и което едвамъ влиза въ свѣтатъ.

Г. ДАНДЕНЪ.

Да, ти казвашъ.

АНГЕЛИКА.

Никакъ не желая да ти са извинявамъ чрезъ това, но ти са мола само да забравишъ едно обиденне, за което ти искашъ и прошка отъ всичкото ми сѣрце; и ще са варда вече отъ тѣжгата що можатъ да ми причинатъ мѣмрянията на родителите ми. Ако ми одобрявашъ отъ все сѣрце прошката що ти искамъ, това заджжтелно твое постѣпвание, тѣзи добрина